

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XVII. In quo prosequitur præcedente[m] materiam tertij orationis gradus, & finem imponit declarando effectus quos facit, referendo damnu[m] quod memoria & imaginatio causant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

nec non in fine mundi mori. Quietem nō æstimat, nec desiderat, quò melius tibi inferuire queat. Non scit quid desiderare debeat, attamen bene cognoscit, quod non aliud quam te velit. Qui es benedictus in sæcula Amen.

CAP. XVII.

In quo prosequitur præcedentē materiam tertij orationis gradus, & finem imponit declarando effectus quos facit, referendo damnū quod memoria & imaginatio causant.

Rationabiliter iam de tertio orationis gradu diximus, nec non de eo quod anima facere debet, vel vt melius dicam, de eo quod in illa operatur Deus, postea quam accipit hortulani officium; & vult, vt anima quiescat & gaudeat, sola verò voluntas in illis gratiis consentit, in quibus gaudet, & se paratam offerre debet, ad oīa illa, quæ in ipsa diuina vult operari sapientia, & ideo necesse est, vt habeat animum magnanimum & constantem, quia tantum est gaudium vt quandoq, vnus videatur desiderari punctus, vt anima per mortē à corpore separetur. O quā optabilis eiusmodi mors esset. Hic mihi ad propositum videtur quod alias dixi, vt nosmetipfos totaliter Deo commendemus. Si enim sua Maiestas nos velit ad cælum conducere, fiat, si ad infernum, non sentiet pœnam, modo sit cum summo bono. Si vult vt moriar, si vult vt mille annis viuam, similiter faciat, vt de suo proprio;
anima

anima non est amplius sui ipsius in hoc statu: sed totaliter Deo dicata omnium obliuiscitur. Dico igitur quod anima in tam sublimi orationis gradu, vt hic est, (posteaquam quando Dominus illi concedit omne id facere potest & etiam plura, cum eius sint effectus) cognoscit id quod facit sine aliqua intellectus defatigatione, solum remanet meo iudicio, vt stupefactus, cum videt qualiter tam bene Dominus faciat officium hortulani, & non velit vt aliquis defatigetur, sed tantum, vt delectetur, videndo quomodo flores incipiunt odorem emittere, cum sit quod ipse hortulanus, qui est aquarum creator illam sine mensura donat, licet parum duret, & istud quod anima, intellectum defatigando, forsitan in viginti annis assequi non potuit, hoc cœlestis ille hortulanus facit in vnico temporis momento: fructumque facit crescere & maturescere, ita vt cum suo horto conseruari possit: cum Dominus ita velit: sed licentiam illi non tribuit vt fructus alijs distribuatur, quousque illa sit satis robusta facta ex eo quod manducauit, ne gustando, ab alijs omnes fructus consumantur, sed tum demum alijs det partem pro vtilitate ipsius met Domini, soluendo illi locationem horti, quia si tantum non habuerit, quod pro se & alijs sufficit, illa fame morietur non manducando quod ipsa manducare debuerat. Hoc bene intellectum, erit pro illis, qui scient illud applicare melius, quã ego noui explicare, sine eo quod me debeam defatigare. In summa, in hoc orationis

tionis

tionis statu virtutes sunt fortiores, quàm sunt in statu quietis de quo ante, & anima cognoscit, quod sit alia, & nescit quomodo. Magna incipit ex odore quem flores emittunt operari, & vult Dominus, vt aperiantur, vtque cognoscat quas habeant virtutes, licet optimè cognoscat quod in multis annis eas acquirere non potuerit quas ipsi hortulanus in breui temporis spacio donauit. Hic maior & profundior est humilitas, quàm in præcedenti orationis gradu, clarius enim videt, quod ex se ne parum quidem nec multum laborauerit, nisi in consentiendo vt Dominus illi faueat gratiamque præstet, illam per voluntatem amplectendo. Videtur hic orationis modus certa quædam & admodum clara totius animæ cū Deo vnio, & aliud non videtur quàm quod sua Maiestas velit potentijs dare licentiam, vt intelligant & gaudeant ex rebus illis eximijs quas ibidem operatur. Sæpius accidit, vt manendo voluntas vnita cognoscat & intelligat, quod ligata manet, & cognoscendo gaudet, videat sua Reuerentia si ita esse possit & intelligat quando illi occurret, me certè vt stultam reddidit, & ideo id in hoc loco refero. Dico quod sola voluntas est in magna quiete, & ab altera parte intellectus & memoria admodum manēt libera; vt etiam negotia tractare possint, nec non ad opera charitatis attendere. Hoc licet videatur idem, nihilominus admodum est diuersum à quietis oratione, de qua superius dixi, quia ibi remanet anima eo modo, vt se mouere

uere

uere nollet, sed neque manducare, gaudendo in illo ocio Sanctæ Mariæ, sed in tertio illo orationis gradu potest etiam esse sicut Martha, ita vt vno eodemque tempore operando maneat vita actiua & contemplatiua, & potest ad charitatis opera attendere, & ad aliqua negotia suo statui conuenientia, nec non legere, licet in toto tales animæ de seipsis non præualeant, sed bene intelligunt quod melior animæ pars in alio remaneat loco, & hoc sicuti si quis cū vno loqueretur, & ab altera parte alia loqueretur persona, & sic totaliter non remanebimus, cum vna neque cum altera, est res que clarissimè sentitur, & magnum præbet satisfactionem quando habetur, estque magna præparatio, si enim solitudinis haberet tempus, vel sine occupationibus esset, magnam acquireret anima quietem.

Est alius vnionis modus, qui omnimode non est vnio, est tamen altera maior, de qua in secundo gradu dixi, sed non tanta vt hæc tertia. Gustabit eam T. Reuerentia, si alioqui modo illam non habet, & tunc intelliget qualis sit, quia alia est gratia quam Dominus concedit, & aliud est scire & intelligere quales sint eiusmodi gratiæ & fauores; & aliud est scire, dicere, & explicare, vt ab alijs intelligatur quales sunt: & est magnæ vtilitatis intelligere, est enim talis gratia, vt quilibet, qui illam habet & possidet multum laudet Dominum, & similiter qui non habet, quia aliquibus illam tribuit Deus, vt nos adiuuent, folet sæpius euenire iste modus vnionis de qua dicere

cere

cere volo, particulariter mihi, cui Dominus eiusmodi fauorem sapius concedit, voluntatem colligendo, similiter intellectum, quia non discurret meo quidē iudicio, sed manet occupatus ut in Deo gaudeat: sicuti qui admiratur, & videt, ita ut nō sciat quā longē videat, & vnus pro alio visum perdit, sic ut nullius rei dare signum possit, memoria enim quæ rationem repræsentat remanet ociosa vna cum imaginatione, quia illa sola videtur, & est talis, ut inde Deus laudari debeat. Pugna vero quam causat, omnia perturbare nititur, & mihi talem præbuit defatigationem, ut ab illa abhorruerim, & sapius Dominum rogavi, ut me ab eiusmodi perturbatione liberare dignaretur, & sapius dico: Quando ô Domine anima mea in laudando tuam Maiestatem erit vnita, & non ita in partes distracta, ut de seipsa præualere non possit? Video hic vnde peccatum causatur, ex quo ita subiicitur, ut non possimus facere, quod volumus stando in Deo occupata, dico mihi sapius euenisse, & hodie talem pugnam sentij, ex qua videtur anima consumi, cum videatur ibi vnita, vbi eius maior pars remanet, & cum sit impossibile quin memoria & imaginatio pugnam moueant, ita ut non permittant illam præualere, & quando alię potentiæ deficiunt, nihil valent etiam in faciendo malū, satisfaciunt ad perturbandū: Dico (ad faciendum malum) quia potentiam non habent, neq; in vno esse permanent, & intellectus non minus nec magis iuuat illud quod istæ re-
præsen-

præsentant, nec se firmit in aliquo, sed discurret
ex vno ad aliud, non secus atque lumen noctis
erratile, importunum & inquietum, sic ab vno
capite ad aliud deflectit. Hæc comparatio mihi
ad propositum videtur, quia licet non habeat
vim aliquam vt aliquod inferat malū, est tamen
illis importunum qui illud vident, & nescio
quale remedium adhiberi possit, quia hæctenus
nullum mihi Dominus manifestauit, illud enim
libenter pro me haberem ex quo sæpius exinde
molestor. Repræsentatur nostra hic miseria,
cum multum inferat damni, si remanet defati-
gando libera: verum Dei interim manifestatur
potentia, dum aliæ duæ, cum sua remanent Ma-
iestate summam recipiendo quietem. Vltimò,
remedium quod inueni est istud, vt de ipsa me-
moria non curetur, sed suo modo relinquatur,
cum solus sit Dei remedium adhibere, & tunc
subiecta remanet. Illam cum patientia sustine-
re debemus sicuti Iacobellam, quia Dominus
illi satis fauet, si illam cum Rachaele gaudere
permittit. Remanet dico subiecta quia alias
potentias ad se pertrahere non potest, faciat
quidquid velit; imò sine aliqua defatigatione
illa se alijs tandem potentijs subijcit. Aliquoties
compatitur Dominus videndo memoriam in-
quietam & afflictam, cum desiderio cum alijs
manendi, & tunc sua Maiestas consentit, vt illa
in diuini luminis igne comburatur, vbi aliæ in
pulueres sunt redactæ; & suū naturale esse per-
diderunt, quando de tanto supernaturali bono
gaudent.

gaudent. In omnibus huius aquæ ex fonte modis de qua dixi, tanta est animæ quies & gloria, vt etiam corpus tanti gaudij, & delectamenti fiat particeps, & eius virtutes (vti clarissimè videtur) radicatæ & optimæ fundatæ remanent. Vltimò mihi videtur quod Dominus ipse hocce animæ status declarare voluerit vt intelligar. Tu interim Reuerende Pater hæc tracta cum personis doctis & spiritualibus, quæ hucusque peruenerunt; si dixerint bona esse, tibi persuadeas à Deo tibi dicta esse, & in precio habeas, & suæ Maiestati obligatus remanebis; quia suo tempore intelligèdo quid sit plurimum gaudebis. Interim sit Dominus benedictus per infinita sæcula, Amen.

CAP. XVIII.

In quo tractatur de quarto orationis gradu, & declarare incipit excellentem dignitatem, quã Dominus in anima ponit, quando est in hoc statu. Potest multum confortare illos, qui de oratione tractant, & student ad eiusmodi statum peruenire, posteaquam in hac vita haberi potest, licet non ex merito sed solum ex bonitate diuina. Debet legi cum multa consideratione & attentione.

DOCE me Domine & da mihi verba, quibus aliquid modo de quarta aqua dicere possim. Dei fauor & gratia hic magis est necessaria